

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Work Opportunities, s.r.o.**, IČ 24261947
sídlem Malešická 2679/49, Praha 3
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Matznerem, Ph.D. LL.M.
sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2024, č. j. 8251/1.30/24-5, sp. zn. S10-2022-528,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Návrh na upuštění od trestu nebo snížení trestu se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno prvostupňové správní rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále také jen „inspektorát práce“) ze dne 5. 4. 2024, čj. 21114/10.30/22-11. Ve správním řízení byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši 6 510 000 Kč, za spáchání přestupku podle ust. § 140 odst. 1 písm. d) a g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, ve znění účinném do 31. 3. 2023 (dále také jen „zákon o zaměstnanosti“), jehož se dopustil tím, že nejpozději v den nástupu v rozhodnutí jmenovitě uvedených zaměstnanců neinformoval příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce ČR o jejich nástupu do zaměstnání na území České republiky, čímž porušil ust. § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, a dále tím, že od 1. 1. 2021 do 22. 9. 2021 pronajímal pracovní sílu v podobě výkonu práce svých 105 zaměstnanců, kteří jsou ve výroku jmenovitě uvedeny, další osobě na jejím distribučním centru v Olomouci, aniž byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání, čímž zastřeně zprostředkoval zaměstnání podle ust. § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti, čímž porušil ust. § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, eventuálně se domáhá snížení či upuštění od trestu. V žalobě soudu doručené dne 5. ledna 2025 uváděl tyto žalobní body. Rozhodnutí vyčítá právní formalismus, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, a ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 Afs 14/2011-62, a náleží Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. I. ÚS 563/11. Tento žalobní jinak, kromě odkazu na tato obecná rozhodnutí a citaci z odůvodnění napadeného rozhodnutí, není příliš konkrétní ani rozvedený, dost těžko se z textu žaloby konkrétní důvod nesouhlasu zjišťuje. Uvádí, že žalovaná k závěru o délce jednání a pravděpodobně porušení povinnosti informovat úřad práce, dospěla, aniž by zhodnotila individuální okolnosti případu. Konkrétněji namítá, že žalobce zaměstnává značné množství zaměstnanců a k opomenutí došlo v jednotkách případů, kromě tohoto opomenutí žalobce své povinnosti plní. Uvádí, že je běžné a lidské chybovat a že ne každé pochybení musí být automaticky přestupkem, a že rozhodnutí je odtrženo od reality. Tato část žaloby je velmi obtížně uchopitelná a argumentace zde uvedená nemá konkrétní právní oporu, kromě obecných odkazů.

[3] Dále uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádává s námitkami uvedenými v odvolání a v jeho doplnění, konkrétněji uvádí, že se žalovaný nezaobíral obsahem smluvního vztahu dotčených subjektů, obecně uvádí, že žalovaný nevypořádal její námitky, a obecně odkazuje na komentář k zákonu o zaměstnanosti. I tato část žaloby je velmi obecná a heslovitá. Konkrétně žalobce namítá, že žalovaný nevěnoval pozornost a žádné vyhodnocení a vypořádání se s obsahem smluvního vztahu s objednatelem. Závěr žalovaného podle názoru žalobce nelze opřít pouze o obecný popis zjištěných skutečností, aniž by byl hodnocen samotný závazkový vztah, na jehož základě mělo k zastřenému zaměstnávání docházet. Velmi obecně uvádí, že žalovaný hodnotil pouze některé skutečnosti, neuvádí, které.

[4] V dalším žalobním bodě uvádí, že žalovaný nesprávně vyhodnotil důkazní prostředky, tento žalobní bod je rovněž pouze obecný, stejně jako žalobní bod, kde namítá neúplně zjištěný skutkový stav a nepřiměřenost uložené pokuty, kdy se opět omezuje pouze na obecná tvrzení a odkazy. Jediný konkrétní argument je ten, že se žalobce dopustil deliktu poprvé a že měla být zohledněna doba, která uplynula od spáchání skutku.

[5] K uloženému trestu žalobce uvádí, že žalovaný popsal účetní závěrky, uloženou pokutu podle jeho názoru vylučuje rozhodovací praxe, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2022, čj. 4 Ads 349/2021-60, kdy byla za zastřené zaměstnání 35 osob uložena pokuta ve výši 720 000 Kč, uvádí, že případy, které žalovaný uvádí v odůvodnění, jsou uvedeny až v tomto odůvodnění, nebyly uvedeny v prvostupňovém správním rozhodnutí. Tato rozhodnutí nejsou veřejně dohledatelná, a nebyla založena do správního spisu, nelze tak přezkoumat, zda jsou tato rozhodnutí skutkově totožná.

[6] Žalobce dále do spisu založil procesní úkon nazvaný „Doplnění žaloby“, který byl soudu doručen dne 6. ledna 2025. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 5. listopadu 2024. Lhůta pro podání žaloby uplynula dne 5. ledna 2025, kdy byla žaloba podána.

[7] Podle ust. § 71 odst. 2 třetí věty zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „soudní řád správní“, nebo „s.ř.s.“): „Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“

[8] Náležitostí žaloby jsou žalobní body. Ty musejí být konkrétní a musí z nich být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (ust. § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního).

[9] Judikatorní praxe umožňuje precizování žalobních bodů i po uplynutí lhůty pro podání žaloby v případech, které většinou nejsou spojeny s vůlí žalobce – typicky např. u změny judikatury, vydání různých rozhodnutí po uplynutí lhůty pro podání žaloby či při změně právní úpravy. Obecněji je možné říct, že precizování žalobních bodů je většinou v rovině právní a reaguje na názorový vývoj v průběhu soudního řízení. Toto upřesnění žalobních bodů však nemůže být pojímáno natolik extenzívně, aby v podstatě žalobní body nově vytvořilo, a to jak z důvodu právních, tak i skutkových.

[10] Podle názoru soudu v této věci je doplnění žaloby opožděné a žalobní body nepřipustně rozšiřuje o nové žalobní body, přičemž se nejedná o žádnou reakci na nově vytvořenou právní situaci či judikaturu. Proto soud toto rozšíření žalobních bodů nemá za přípustné. Toto doplnění žaloby sice obecně napadá téže situace, konkrétně je však rozšiřuje natolik, že se jedná o nové důvody nesouhlasu s výrokem napadeného rozhodnutí. Je to žalobní bod ohledně toho, že nelze využít tzv. jednotnost řízení v řízení o odvolání (který je ovšem i v doplnění žaloby velmi obecný bez konkrétního vztahu k napadenému rozhodnutí), žalobní bod, že žalovaný vytrhává vyjádření fyzických osob v době kontroly včetně konkrétního poukazu na obsahy těchto vyjádření, žalobní bod

rozporu spisu se závěry žalovaného, žalobní bod, že se žalovaná nezabývala faktickým stavem (tento žalobní bod se v obecné rovině dá najít v žalobě, proto mu soud v obecné rovině, jak byl v žalobě uveden, bude věnovat pozornost v hodnocení důvodnosti podané žaloby), žalobní bod týkající se nedodržení zásady materiální pravdy, konkrétní nesouhlas s vypořádáním odvolací námitky týkající se toho, kdo dával zaměstnancům pokyny, velmi konkrétní žalobní bod týkající se výsledku svědků v odvolacím řízení a nedostatečnost kontrolního protokolu jako důkazního prostředku, žalobní bod týkající se obsahu uzavřené smlouvy (ten je v obecné rovině v žalobě uveden a bude vypořádán). K výši pokuty napadá úvahy žalovaného o výši této pokuty, k navrhované moderaci správního trestu v tomto procesním úkonu nic neuvádí.

[11] Podle názoru soudu se jedná vesměs o uplatnění nových žalobních bodů po lhůtě pro podání žaloby. Proto k nim soud nepřihlížel a podanou žalobu hodnotil v tom rozsahu žalobních bodů, které byly uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby.

[12] Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila a navrhovala ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž odkazovala na odůvodnění správních rozhodnutí a průběh řízení. Z odůvodnění jsou vytrženy části, které reagují na odvolací námitky, nejedná se o závěr žalované. Nesouhlasí s tím, že nebyla naplněna materiální stránka deliktu, smluvní vztah byl hodnocen, komentář k zákonu je pouze názorem autora komentáře.

[13] V rozsáhlém odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k uplatněným žalobním bodům uvedeno, že žalovaná vzala v potaz ust. § 309 odst. 1 zákoníku práce, které vymezuje zprostředkování zaměstnání, tedy vztah mezi agenturou práce a uživatelem. Ze správního spisu (zejména z výpovědi zástupce operačního manažera chlazeného skladu třetí osoby) vyplynulo, že cizinci dostávali pracovní úkoly od jiné společnosti než žalobce, tato společnost je organizovala prostřednictvím svého automatického řídicího systému, řídila je a namátkově kontrolovala jejich práci, vytvářela příznivé pracovní podmínky (např. přístupem do šaten, sociálního zázemí, kantýny), zaměstnanci žalobce neměli nijak oddělená pracoviště od zaměstnanců třetí osoby, pracovali v jednom skladu společně. Ohledně rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ads 173/2014 je poukázáno na to, že v době vydání tohoto rozsudku jednání žalobce nebylo přestupkem. Ohledně výše pokuty se žalovaná ztotožnila s tím posouzením, které provedl úřad práce, pokuta nevybočuje ze zákonných mezí. Výše pokuty nebyla snížena, neboť pouhé napomenutí by neodráželo závažnost jednání a postrádalo by preventivní funkci. Majetkové poměry jsou pouze jedním z kritérií výše pokuty, správně byl zhodnocen čistý roční obrat přesahující za rok 2020 39 miliónů Kč, celková výše aktiv, a výsledek hospodaření. V průběhu odvolacího řízení byly do sbírky listin veřejného rejstříku doplněny další listiny (účetní závěrka za rok 2023), k níž přihlédl žalovaný, z níž vyplývají vyšší ekonomické ukazatele hospodaření žalobce – čistý obrat ve výši 80 757 000 Kč, výsledek hospodaření 5 664 000 Kč, oběžná aktiva ve výši 24 335 000 Kč, vlastní kapitál ve výši 43 978 000 Kč, cizí zdroje ve výši 9 304 000 Kč, z toho krátkodobé závazky ve výši 6 993 000 Kč. Žalobce přes výzvu žádné doklady prokazující jeho majetkové poměry nedoložil. V odvolání žalobce k likvidační výši pokuty nepředložil jediný důkaz, je odkázáno na judikaturu, která výši uložené pokuty upravuje. Dále je hodnocena odvolací argumentace žalobce, který uváděl, že byl pokutován poprvé, kdy se žalovaný ztotožnil s posouzením věci prvostupňovým správním orgánem, a dobu, která uplynula od spáchání

přestupku. Odůvodnění výše pokuty v napadeném správním rozhodnutí je dále provedeno s ohledem na odvolací námitky žalobce.

[14] Při ústním jednání účastníci setrvali na svých procesních návrzích.

[15] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 soudního řádu správního), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[16] Podle ust. § 140 odst. 1 písm. b) a g) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 3. 2023: „*Právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že ... (b) zprostředkuje zaměstnání bez povolení nebo jiným způsobem poruší při zprostředkování zaměstnání tento zákon nebo dobré mravy, ... (g) zastřeně zprostředkovává zaměstnání podle § 5 písm. g) nebo výkon zastřeného zprostředkování zaměstnání umožní.*“.

[17] Podle ust. § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti: „*Pro účely tohoto zákona se rozumí ... zastřeným zprostředkováním zaměstnání činnost právnické osoby nebo fyzické osoby, spočívající v pronájmu pracovní síly jiné právnické osobě nebo fyzické osobě, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b),...*“.

[18] Soud se neztotožňuje s poměrně obecnou žalobní argumentací, že by rozhodnutí bylo výsledkem přepjatého právního formalismu, na což žalobce uvádí obecnou judikaturu, která není předmětem sporu. Je pochopitelné, že přílišný formalismus není žádoucí, zde však k ničemu takovému nedošlo, a žalovaná i inspektorát práce velmi podrobně a přesvědčivě v odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí vysvětluje, proč je jednání žalobce pro trh práce nebezpečné a nemůže být tolerováno. S takovým hodnocením se soud ztotožňuje, neboť zastřeným zprostředkováním zaměstnání se obchází příslušná zákonná ustanovení, která upravují speciální podmínky pro tuto činnost. Žalovaná hodnotila ve zjištěném případě rozsah i dobu tohoto jednání žalobce, přičemž uváděla i důvody, z nichž je možné dobře vyčíst i materiální stránku spáchaného přestupku. Soud proto na toto konkrétní odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje, když žalobce v žalobě uvádí pouze obecné formulace a odkazy na judikaturu, které nemohou být ze shora uvedeného důvodu vzaty v potaz. Soud tak uzavírá, že v daném případě žádný přepjatý formalismus neshledává v takové obecnosti, v jaké jej žalobce v žalobě namítá.

[19] Žalobce namítá, že žalovaná nezhodnotila individuální okolnosti případu, neboť žalobkyně má velké množství zaměstnanců a k opomenutí došlo pouze v jednotkách případů. S takovým žalobním bodem soud nesouhlasí – naopak v odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně konkrétně zmíněna nebezpečnost a rozsáhlost deliktního jednání žalobce. Takové jednání nelze liberovat velmi obecným poukazem na běžnou lidskou chybovost či srovnáním s množstvím dalších osob, které žalobce zaměstnává, kde se deliktu nedopustil. V tomto případě je žalobce za své jednání odpovědný, neboť se zcela zjevně nejednalo o nějaký drobný exces v jeho činnosti, ale o dlouhodobé a rozsáhlé jednání, popsané inspektorátem práce ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Rozhodně tedy nelze takové jednání vyvinít odkazem na běžnou chybovost či nepozornost, nebo na

to, že v jiných případech (které žalobce ani v žalobních tvrzeních nijak nespécifikuje) k takovému jednání nedošlo.

[20] V druhém žalobním bodě žalobce velmi obecně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí a nevypořádání se s jeho odvolacími námitkami. Tento žalobní bod není důvodný. Žalovaný v odůvodnění dostatečně konkrétně uvedl průběh řízení i reakci na odvolací námitky, v obecnosti, v jaké byl tento žalobní bod uplatněn, tak soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[21] Pokud žalobce obecně uvádí, že nebyl vypořádán obsah smluvního vztahu, tak ten vypořádán byl (soud odkazuje na stranu 12 a 13 napadeného rozhodnutí). K poukazu žalobce na komentářovou literaturu, soud uvádí, že tato část žalobního bodu je nesrozumitelná pro svou velkou obecnost. Žalobce cituje z komentáře k zákonu a velmi obecně uvádí, že žalovaný se nevypořádal s jednotlivými kritérii. Neuvádí, s jakými, proč jsou tato kritéria důležitá a vůbec nereaguje na odůvodnění rozhodnutí. Opakovaně žalobce uvádí, že žalovaný se nevypořádává s obsahem smluvního vztahu. To neodpovídá odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak bylo shora uvedeno. Žalobce sice v žalobě zvýrazňuje svou argumentaci, že žalovaný nehodnotil závazkový vztah, ale s tím soud nesouhlasí – tento závazkový vztah byl hodnocen s ohledem na faktickou činnost subjektu, která je pro zjištění o zastřeném zprostředkování naprosto podstatná. V odůvodnění je jednoznačně uveden závěr, že uzavřením jiného smluvního typu nelze ignorovat zájem státu, k níž je třeba veřejnoprávního povolení. S tímto závěrem soud plně souhlasí. Není dost dobře jasné, proč by měly být hodnoceny nějaké jiné prvky smluvního vztahu (žalobce neuvádí které), na jejichž základě by tento závěr měl být zpochybněn. Další část žalobní argumentace je pak velmi nepravdní, žalobce odkazuje na svou další činnost, která však není předmětem tohoto řízení.

[22] Závěrem k tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že namítanou nepřezkoumatelnost či nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal, žalobní bod i pro svou velkou obecnost tak závěry plynoucí z rozhodnutí nijak nezpochybňuje.

[23] Ve třetím žalobním bodě žalobce poukazuje rovněž velmi obecně na to, že nebyly shromážděny důkazní prostředky a ty byly nesprávně vyhodnoceny. To neodpovídá odůvodnění rozhodnutí, které má svou standardní strukturu a důkazy vyhodnocuje, soud tak odkazuje na tuto část odůvodnění. Rozvedení tohoto velmi obecného žalobního bodu je obsaženo až v doplnění žaloby, které bylo podle názoru soudu provedeno až po lhůtě pro uplatnění žalobních bodů, proto k němu soud nepřihlíží a tyto konkrétně rozvedené argumenty neposuzuje.

[24] Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítá neúplně zjištěný skutkový stav pouhým odkazem na ustanovení správního řádu. Pro velkou obecnost této argumentace ji není možné nijak vypořádat.

[25] V pátém žalobním bodě pak žalobce napadá výši uložené pokuty. Nejprve uvádí, že žalovaný vybočil z judikaturou stanoveného rámce a nesprávně vyhodnotil zjištěné okolnosti. Konkrétněji uvádí, že žalovaný nezohlednil skutečnost, že se jedná o

první přestupek a dobu, která uplynula od jeho spáchání. To neodpovídá odůvodnění rozhodnutí, kde tyto skutečnosti jsou hodnoceny na straně 20 a 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný ztotožnil s hodnocením inspektorátu práce. Takový postup je možný a ve správním řízení i běžný, kdy není nutné přímo hodnocení provádět odvolacím orgánem, pokud ten se ztotožní s důvody, které uváděl prvostupňový správní úřad. Žalobce pak v žalobě žádnou další konkrétnější argumentaci k hodnocení těchto skutečností neuvádí.

[26] Žalobce dále uvádí, že uložená pokuta vybočuje ze soudní rozhodovací praxe, konkrétně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2022, čj. 4 Ads 349/2021-60, kde byla uložena pokuta ve výši 720 000 Kč. Podle názoru soudu však případy nejsou srovnatelné – ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem se podle odůvodnění tohoto rozsudku dostupného na www.nssoud.cz jednalo o 35 fyzických osob, což odpovídá odůvodnění napadeného rozhodnutí, které navíc uvádí, že šlo o zaměstnání po dobu několika týdnů převážně občanů Slovenska. Soud souhlasí s žalovaným, že takové vymezení skutku se výrazně liší od této věci, kdy šlo o 105 osob ukrajinské státní příslušnosti v řádu několika měsíců. Rozsah deliktního jednání tak byl výrazně širší a rozsáhlejší, proto výše uložené pokuty podle názoru soudu je v tomto případě vysvětlena dostatečně právě nesrovnatelností obou případů. Žalobce konkrétně proti tomuto závěru nic neuvádí, pouze se omezuje na prohlášení, že s ním nesouhlasí. Při obecnosti tohoto žalobního bodu tak soud uvádí, že jej nepovažuje za důvodný.

[27] Žalobce dále uvádí, že další správní rozhodnutí, které žalovaný uvádí v odůvodnění rozhodnutí, nebyla uvedena v prvostupňovém správním rozhodnutí a že nejsou veřejně dohledatelná. Samotná tato argumentace však ke zpochybnění závěru žalovaného nestačí. Nejprve je nutné uvést, že odvolací správní rozhodnutí většinou reaguje na odvolací argumentaci účastníka řízení, proto je běžné, že je komplexnější a konkrétnější. Rozsah tohoto odůvodnění pak dosti předurčuje rozsah a důvody podaného odvolání, které musí odvolací rozhodnutí vypořádat. Proto samotná skutečnost, že některé skutečnosti nejsou uvedeny v prvostupňovém rozhodnutí, není ničím mimořádným, naopak plyne z logiky věci, kdy odůvodnění reaguje na odvolání. Skutečnost, že tato rozhodnutí, z nichž žalovaný vychází, nebyla ve správním spise a žalobce se neměl možnost s nimi seznámit, není vadou řízení, neboť se nejedná o zjišťování skutkového stavu, ale o reakci na právní argumentaci žalobce v podaném odvolání. Pokud žalobce uvádí, že neměl možnost pravdivost tohoto závěru z tohoto důvodu ověřit, pak to neznamená, že by tak nemohl učinit v podané žalobě, což neučinil. V tomto směru žalobní argumentace opět zůstává v obecné rovině, konkrétně žalobce ani v žalobě neuvádí, proč žalovaným uváděná rozhodnutí nejsou skutkově srovnatelná (to žalobce neučinil ani v doplnění žaloby). Za tohoto stavu, kdy si tato rozhodnutí mohl žalobce vyžádat a tím tak porovnat, zda tato rozhodnutí jsou na tuto věc argumentačně použitelná, a tím pak argumentovat v podané žalobě, soud uvádí, že žádné procesní právo žalobci nebylo upřeno, a že jej mohl využít v žalobní argumentaci.

[28] Ohledně návrhu na upuštění od trestu či jeho snížení soud uvádí, že žalobce v žalobě ani v jejím doplnění žádnou argumentaci neuvedl, ohledně uloženého trestu se omezuje na nesouhlas s odůvodněním jeho výše ve správním řízení. Proto soud i tento návrh zamítl jako nedůvodný.

[29] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy - tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[31] Pro úplnost soud uvádí, že nabytím právní moci tohoto rozsudku pozbývá svých právních účinků přiznaný odklad žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřijatelná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30.dubna 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu